

YILDIZLAR ÜLKESİNDE DÜŞLERİM VAR BENİM

Güneşin sıcaklığını ve parlaklığını esirgemediği güzel bir yaz günüydü. Doğa eşsiz renk ve desenlerini cömertçe sergilemişti. Böcekler aralarında neşeyle şarkı söylemeye başlamışlar kelebekler danslarıyla tempo tutmuşlardı bile. Arsızca kayaların arasından fişkırarak rengârenk çiçekler kayalara sıkı sıkı tutunarak adeta yaşama meydan okuyorlardı. Öyle ya, hemen pes etmek var mıydı?..Rüzgarın her dokunuşuyla insanları bambaşka duygulara sürükleyen çiçeklerin kokuları yaşama bir başka dem vuruyordu. Dağlar kucığında yetiştirdiği bitkilerle gurur duyuyor olacaklar ki daha heybetli görünüyorlardı. Ağaçların arasından süzülen ışık bir görünüyor bir kayboluyordu. Ormandaki bu sessizliği oradan oraya koşturup hışırtılar çıkartan kertenkeleler ve amaçsızca dolaşıp nereye konacağına bir türlü karar veremeyen arıların vızıltıları bozuyordu. Buradaki güzellikler usta bir ressamın fırçalarıyla şekil bulmuş ancak ressamın ya bozulursa telaşıyla son rötuşlarını yapmaya kıyamadığı tablo gibiydi...

Güneşin daha davetkâr doğduğu, kuşların başka cıvıladığı, derelerin daha coşkulu aktığı bu orman köyünde güzel mi güzel bir kız yaşamış. Kız öyle güzelmiş ki bir bakan bir daha bakar gözlerini ondan ayıramazmış. Sapsarı lüle lüle saçları ve denizdeki berraklığı andıran gözleri varmış. Güzelliği dillere destan olup dilden dile konuşulan kız bir gün ormanda gezerken yolunu kaybetmiş. Çevreyi kolaçan edip belki bir tanıdığı rastlarını umuduyla dolaşırken uykusuna yenik düşmüş uyandığında bir de ne görsün her taraf zifiri karanlık korkudan ne yapacağını şaşırarak yoluna devam etmiş ve sonunda yorulup bir ağacın altına uzanarak ortalığın aydınlanmasını beklemeye başlamış. Etraf aydınlandığında korkularından biraz olsun uzaklaşmış. Önünde bir yolun uzadığını fark edip meraklanarak yolu takip etmiş yol uzadıkça uzuyormuş. Yolun bitiminde şaşkınlığı bir kat daha artmış. Burada her şey o kadar farklıymış ki, yol kenarlarında kaldırımlar yokmuş o heybetli dağlara bile rampalarla erişiliyormuş her yer öylesine düzlükmüş ki bakmaktan gözlerini alamamış. Sonra birde ne görsün bu ülkenin insanları da çok farklıymış. Kimileri yürümekte zorluk çekiyor, kimileri görmüyor, bazıları konuşamıyor, kimileri duymuyor, bazıları da konuşulanları anlamıyormuş. Korkusundan kekeleyerek yanına yaklaşan birisine,

-“Bennnn, neredeyim acaba?” diye sormuş. Kısa boylu değnekli çocuk yanıtlamış;

-“Engelliler Ülkesinde”...Kısa bir sessizliğin ardından anlamsız bir ifadeyle aslında alacağı cevabı pek de umursamayan çocuk tekrardan sormuş...

-“Adın ne senin?..Sarı saçlı güzel kız yanıtlamış...

-“Hayal”...

Bir anda çevrede toplanan kişiler onu gözlemlemeye ve sorgulamaya başlamışlar. Her zaman alıcı bakışlarla incelenen kız birden bu şaşkın bakışlar altında irkilmiş. Biraz sonra kendini toparlayan kız biraz da ürkerek konuşmaya başlamış;

-“Şey ben her şeyin buradan farklı olduğu bir orman köyünde yaşarken yolumu kaybettim. Sonrasında da burayı buldum”...Gözleri görmeyen bir diğer çocuk biraz daha öne yaklaşarak yeni geleni tanımaya çalışmış. Bir müddet daha süren tanışma faslından sonra Hayal’i evlerine davet etmişler. Evleri ihtiyaçlarını karşılayacak kadar eşyalarla donatılmış ve her şey oldukça sadeymiş. Farklı bir gün geçiren Hayal yemekten sonra yatağına uzandığında düşünmeye başlamış; “Demek ki, benim köyümün insanlarından farklı özelliklere sahip insanlar da varmış. Hayal düşündüğünde kendi köyünü daha güzel bulmuş. Onun köyünde dağlara rampalarla çıkılmazmış. Zirveye yapılan yolculuk ne hazlar uyandırırılmış insanların kalbinde...Ya kırlarda ki çiçeklerin eşsiz güzelliği, rengarenk kelebekler, semalarda süzülerek kanat çırpıp kuşların özgürlüğüne ne demeli. Bu güzellikleri anlayacak ve dinleyecek arkadaşlarının olması...İçini çekerek, “herhalde değnekli çocuk bu dağlara tırmanamaz, ucu bucağı görülmeyen kırlarda koşamaz diye mırıldanmış. Kendisine hep bir adım bir adım daha yaklaşarak tanımak isteyen gözleri görmeyen kız bu güzellikleri göremez, bunları anlatsa duyamaz herhalde önde duran sarışın oğlan... Ya sadece meraklı bakışlardan anlam çıkarmaya çalışan çocuk neler anlamıştı sessiz sedasız sorgulayan ama ürkek bakışlarında. Her şeyden habersiz ortada koşturan ötede ki kız ne kadar da masumdu. Evet, kesinlikle kesinlikle kendi köyü daha güzeldi... Gerçekten daha mı güzeldi?...Daha güzel, hayır burası, hayır orası... Offffff, ne zordu bu sorulara cevap verebilmek... Engelliler ülkesinin diğer bireyleri de aynı soruları sormaya başlamışlardı bile...

Demek ki, “bizim bilmediğimiz yerlerde bilmediğimiz yaşamlar var” ve hepsi birlikte karar vermişler; “Bundan sonra bulunduğumuz yerlerin dışına çıkıp farklı insanları, farklı yaşamları tanıyacağız”... Verdikleri kararların rahatlığıyla derin bir uykuya dalmışlar hepsi de...

Sabah erkenden kalkıp kahvaltılarını yapmışlar ve Hayal’e ülkelerini tanıtmaya karar vermişler. Kolayca dolaştıkları sokaklarını bir o kadar ihtişamlı dağlarını gezdirmişler. Sonunda o kadar yorulmuşlar ki, dinlendiklerinde yanlarından geçen yabancıyı ancak fark etmişler. Hepsi bir ağzından sormuş;

-“Yolculuk Nereye?”...Yabancı cevap vermiş;

-“Yıldızlar Ülkesine”...

Hepsinin bakışlarına artık yeni bir anlam yüklenmiş bile. Onlarda Yıldızlar Ülkesine gitmeye karar vermişler ancak daha önce Hayal’in köyüne gideceklermiş. O gün yataklarına uzandıklarında hepsinin kafasında soru işaretleri oluşmuş bile;

-“Hayal’in köyü güzel mi?”

-“Yıldızlar Ülkesi uzak mı acaba?...”

Sabah güzel bir güne evet diyerek uyanmışlar. Düşe kalka yürüyerek araç buldukları yerlerde araçlarla, yorulduklarında ise verilen uzun molaların ardından Hayal’in köyüne ulaşmışlar. Onlarda uzun süren şaşkın bakışların altında kendilerini tanıtır ülkelerinden bahsetmişler. Hayal’in köyü güzel ve görkemli imiş ama bu güzelliklere ulaşmak bir hayli zormuş. Köy engebeli ve kayalıklarla kaplıymış, ulaşım için merdivenleri ve asma köprüleri kullanıyorlarmış dağları öyle uzaktan ve ulaşılamaz görünüyormuş ki...Irmakta büyük bir neşe içinde sularla oynayan çocukların mutluluk çığlıklarını yüreklerinde hissediyorlarmış. Kayaların diplerinde keyifli şarkılarıyla mantar toplayan kadınların nağmelerine onlarda oturdukları yerlerden ortak oluyorlarmış. Kelebeklerin sanki en güzel çiçeği bulma umuduyla ettiği dansa, uzunca bir süre alıcı gözüyle ortamı süzen kuşların su birikintilerine konuşlarına tüm görevleri belki de suda yüzmek olan kurbağaların kulak tırmalayın seslerine tanıklık yapıyorlarmış. Köylülerin bin bir emekle yaptıkları sanki bir bebeğin beşiği gibi gıcırtilar çıkaran asma köprülerden düşmeden karşıya geçmeyi başaran irili ufaklı çocukların bağırışlarını uzaktan duyuyorlarmış. Köyün erkeklerinin tarlalarda zararlı bitkileri temizlemelerini, her seferinde önünde ki kayaya tırmanmaya çalışan küçük kızın her düşüşünün ardından daha da hırsıyla tırmanmaya çalışmasını, ahıra sokmaya çalıştığı kuzuyu elinden kaçırın yaşlı kadının öfkesiyle karışmış çaresizliğini sanki geldiğinden köylülerin haberi yokmuş gibi kocaman leğenleri ve çingiraklarıyla tok tok sesler çıkaran sütçünün geçişini büyük bir keyifle seyrediyorlarmış. Tüm güzellikleri seyretmekle yetinmek zor gelmiş engelliler ülkesinden gelenlere... Hayal de uzun süredir arkadaşlarının durumunu içini çekerek izliyormuş ancak üzülmeyle arkadaşlarına yardımcı olamayacağını düşünen güzel kız onlar için bir şeyler yapmaya karar vererek köyün ileri gelenleriyle konuşmuş. Onlar da kış aylarında işsizlikten bunaldıklarını köylerinin bir bölümünü arkadaşlarına inşa edebileceklerini dile getirmişler. Köyleri orman köyü olduğundan ağaçtan rampalar yapacaklarmış hep birlikte kayalık taşlık yerleri temizleyecekler ve o alana ağaçtan evler yapacaklarmış. Mutluluktan uçarak arkadaşlarının yanına gelen Hayal onların ayrılık kararlarını anlayışla dinlemiş ancak yapacaklarının da hevesiyle tekrar buluşma konusunda birbirinden sözler alarak arkadaşlarını Ülkelerine uğurlayan Hayal üzgün bir şekilde köyüne dönmek üzere otobüse binmiş. Yorgunluğunun da etkisiyle uykuya dalan güzel kız şoförün insanın içini ürperten korna sesiyle derin uykusundan uyanmış. Şoför;

-“Merhaba Küçük Hanım yolculuk nereye?”, Gözlerini ovuşturın Hayal biraz da sitem dolu bakışlarla;

-“Yıldızlar Ülkesine”...Şaşkınlık içindeki şoför, “nereye, nereye dedin?”diyerek alaycı tavırla ısrar etmiş;

-“Yıldızlar Ülkesine...Yıldızlar Ülkesinde düşlerim var benim”...Kafasını bir o yana bir bu yana sallayan şoför;

-“Yeni nesil işte bir dokun bin ah işit”...Bunların hiç mi birisinin ayakları yere basmaz. Yıldızlar Ülkesine gidecekmiş de .... Orada düşleri varmışşşşşş ....serzenişleriyle yoluna devam etmiş. Hayal de güzel bir rüyadan uyanmanın sitemkârlığıyla mırıldanmış;

-“Düşlerimi yedin be amca... Düşlerimi yedin...”

Adı ve Soyadı : Mukaddes A. KÖKLÜAĞAÇ

Özgeçmiş: 1969 yılında Ankara'da doğdum. İlk, Orta ve Lise öğrenimimi Ankara'da tamamladım. İşletme Fakültesi mezunuyum. Kamu sektöründe memur olarak görev yapmaktayım. Kitap okumak, resim yapmak ve yazmak vazgeçilmezlerimdir. Bir engelli olarak bu tarz uğraşlara ilgi duymam hayata bakış açımı pozitif olarak etkilemekte olup hayata bağlanmamda en önemli etkenlerdir. Duyguları kelimelerle ifade etmek; içimizdeki sessiz çığlıkları haykırmak, söylenmemiş, çalınmamış en güzel melodiye tutkuyla dokunmak, paylaşmaktan uzak farklılıkların farkına ve güzelliğine henüz varamamış yüreklere bir nebze de olsa dokunmaktır. Bu kutsal amaca hizmet eden bu anlamda paylaşımı görev edinen herkese bir kez daha teşekkürlerimi sunarım...